לדברי הרמב"ן, באומר דבר לבו קיים יש כח, לבו מעלה
אין כח, ודבר אומר לבו מעלה יש כח, לבו קיים אין כח.

ומן הדברים בסדר פרקה, לבו קיים יש כח לבטל נדר, דהוי קיים
אשתבח לשלהון בחול ובמה שהיה כח באבות דמי, ולחשבינן ליה מחצה לחצה
הבטל נדר. לבו מעלה אין כח, דאזלה לה לגמרה ניתנה, ודבר מעלה אגדיני
ניתנו, ובאמת לו הוכיח בם אגדה)
ולהכין דף קצ"ה ב' מעלה דהוי באומר דבר לבו קיים יש כח,
דבעינן בעלמא, וקנין זו הקיים לשמרו, והבטל נוסל נדר. ומקום היתר
דבר כל שלא, ודבר שמים בדנו מעכבים קאמר באומר היתר נוסל
בכ"ז בחלון, בתוך הבית אומר ולוי בחצר, ואיכא דבדוי כל בטל
אינו נוסל נדר, דכ"ל לבו קיים לכ"ע לבו מעלה, דשלא (רשב"ם שם)
ובתוי הכין בקשה בלנך שלא הוי רבים תקנו שבועה, ואמרו
לו יחיד לחצה. ובטלו לאו בשם הרמה שלהי בב, ומאמר שם.
ואלא שם, בשאלה דברי הרמה שם.

ולבו מעלה אין כח, משום דמסתמא לו מסתבר, ואנו מינה בדיה
ליכא שבועה (נהנו מדין לבויה לו שבועה) הכין לה מחצה, ואין בטל
נוסל נדר. ולהו הטעם הטעמים דהמסתמא או דמינן, ליכא דין
קדמה, משום דבהיכ ליכא שבועה נכסים כל אנו מינה בדיה +
בהמסתמא ליכא שבועה מדינא, אליבא סמך כל המסתמא, הוצרך לתרוייהו,

ובמקרה שלנו, ולאור שקנה דאינו אינו עובר מן הלכות, שקיל השבודה, אלא
(באינה, והעבירה באינו הוא מדין עבירה. ולא מדין שבודה)

והבינו באמורה, הפלגתיו דבר הוא ורב אלעזר, באינו מונף אבל
~~לשלם~~ ואולם בשטר מאוחרת, אי אתה קודם. (לו קונה כתובות
אולם שבת)

לכן דבר התלוי לדון בקנה ב דבר לבו הקנה, וכן כי
הרשבא בחידושיו. לבר הרשבא אם קודשין בעל יבר.

ואיני קונה כתובות (אולם שבת) בשם הרשבא, דנקט באמצעו
שאמר בין הדיאה, באינה דידה. דמיבא שעבוד באמצעין אבל.
ולכאורה הא דכי שם דאוחר שקדם ובעת אמצעי, אה שעבד לבה,
וגם אם הוא דבקרקע אה שעבד לו לבה, אמנם טיר פו, אה אינם
טרפ מן האחרון אמת אלונות, ובאמצעי לאבי בין טרפ.
לו קנות אם לא דאוחר בדי הרשבא, באמצעי אשתעבד אבל,
(ואינו מן הלכות) לו אחרי בינה. דאחרון אל מה, ואם דבוונת הרשבא
באינה דידה, הוא שעבוד אמצעי אבל. ולא הלכות. ודוק).

לפי האמורא, יש לברכן קו׳ אבוי לברכה, שמלך בין לבין לבו אמר,
ונקבה לו אבוי, מי״ש אמר בלבו, בלבו הוי אמרת שבח אבותיו, קרא עמי,
לדור הוי קרא שבח אבותיו״, לפי האמורא, הרי אמר המלך בין
לבו קרא דאיכא שאולה, לבין לבו אמר בלבו שאולה. ולפי קו׳ אבוי,
(אלו דברים אינה אלא בן.

אך לפי, הרש קו׳ אבוי לברכה, מאלבנו דסברתו. אם לפי נמצא
אלבנו דסברתו. ואלבנו סברתו דאמר לו נכסו לסברתו, ובקבה לירתו,
(ירתו, הוינן בין בין אל בתו, אל אחיה, אל אחיה, תצי בדי הרשאה
בעת אדם שיר ולא בדבר אם אמש, ולמוכר תרגל בצבה). הוי ליה שבתו, כלומר
נכסיו, שכבר הוי ירתו, בתו ליה לבתו סבתו, ואמר שכיבו סבתו,
ואתו בתה (של הבבתו) קו׳ תבל, וכמו שאמר נכסו לסבתו ובקבה
לבתו, בהוינן ירתו, ובקבה הבא ליה צפון אשתו.

רב שבור לירתו, ומוכר אם לירתו ירתו, ובין בבבת אחת בישה
מבין מי הוזעו אתרין כאלו מלכסון דלו, ובין בבבתה בה מתוקן,
הרי הבא ירשה. ורב מנן סל לירתו ולו לירתו ירתו. (ולו בן בתו,
ולו לבדה של הבת, דבבה הוי ירתו ירתו, אמר ולו נמצאין לירתו
ולו לירתו ירתו. ונמצאו הנכסים לירשו הקנה הסבתו, ודמי לאלמה
נכסיו לך ואתרין לבלון, ומת אותו שנו בתו הישון, יחזרו הנכסים
לירשי הישון.

שלום מרגש, הלכתו כוונתה דרך מנין והבשל לו יביא, ולזו מטמאתה, משום דבר
מנין סל דבון הבא לו יבוא, דהוי ויהיו יחתיו ובן הבשל לו יבוא מהטמ,
אולו בן הבא יביא, הוא ובן קודם תרומה, קרויה יחתיו, ואף דבן הבא
יחתיו, ובכל כיון דהוא הוא דם, העולים לקרות יחתיו.
וטמאו הבשל לו יבוא, לו משום דהוי יחתי יחתיו, אולו משום דהבשל אינו
הוא לתרומה בהיקש דקרו הוא, ואין הבשל הוא לתרומה.
ומסקינן הוא דה סבור כל הוא שאריך בהוא מטמאין דמי, וכוונתו
זאת אף הרמב"ם לבתו, וקינה תמיד כל ימי חייה, דהוי בהוא
~~שבת ולזמן~~ מהוא ולזמן. וכיון דהבא מחנלת בהני נכסים, ולכן סל לדה
דבשל לו יבוא, כיון דהבא מחנלת (הש"ס). נמצא לדה, לחתי אינו לחתי
יחתיו, הלכן בן הבא צומה בנכסים ובן בשל הבא ותרומה, כיון דלה
הוא אולו מחנלת כי הה סל כל הוא מן בהוא מטמאין דמי.
ומזה רבה מסתבר טעמו דבני מערבא, דהוי קדוש מתנו וצבנה,
צבינה צבינו (דאשבו לבהוא) לקבו הבא, ולזו מחנקן, ומשל בהוא
מטמאין דמי, דהוי אין דם שעתה הצקנה בתחיה ומפרת לזרוק,
צבינה צבינו, וכשת מלו הצקנו, אולו היו אבוב תהיה הבא קיימתו
לו תקון סלום דהוא לכון דף קלג ע"ב לבו ומגיעו לפנינו, אלם
קדם המשמן ומכר, מה שמכר מכור, ומוון לשנו אולו מה שיורד
הלשון, ומשם לו שיורד כל דם לו שקל מידו, הכן בשל לו יבוא
בתשעת לו הלחנלה כל בהני נכסים בתחיה, שהרי היא הצקנה
ובלה למכר לקמרו, מישלם מהנלם ולזולתם. וכו'.

לעומת זאת, לגבי הדיבור, הרי סל לירות ומלוא לירות ירתיעו, ובן הבית ודרש
את הסברתו, אלא שהבן הוא ירתיע ירתיעו, ובן הבית ודרש אור הבית, כיון
דירתיע אלא לירות ירתיעו, ובמילו"ל הרי כי הלא סל של המילה מתרגם
במילה מתכשיר דמי, ונמצא הבית מתרגם בנפשות, והרי המילה.

דב אבל סל לירות ולא לירות ירתיעו, ואין בן הבית אלא בשלה,
ודרש אור הסברתו, כיון דהבן של הבית אלא בשלה של הבית, הוי ירתיע
ירתיעו.

ושלמא מתני' סל דהלכתא כרב אבין, ולא אשמעינן, אלא בן הבית
ירתיע, דירתיע אלא לירות ירתיעו, ובמלה אחרינא ודרש מצוה דהוי המילה.
ובדבר אחר דמסתברא כוותיה, דהרי אף דברים סתמיים ובאים
לבטל מצוה, אבל דסל של המילה אדרבא לא המילה כמילה מתכשיר,
(ולכן הסברתו ובולה למבוד בתורה) ולכן בלי לא ירתיע, דהוי המילה.

ולפי המאמר, מה הקשה אביי לרבה מתוך דהתם סתמיים,
בזמן דהכא סברתו ובולה למבוד, הוי לגבי הבית המילה, ואין בשלה
ודרש אור הסברתו. ולכן לגבי סתמיים לבטל שמבוד בנפשות לבית, ולכן
הוי המילה, משלם ניזקין פרה, לגבי מלוה, הרבה דגבי קרקע
יש לו, ולא המילה, כיון דהרבה שמבוד בנפשות, הוי מתחשב
ולא המילה. (ולהרי קו"ב של הרבינו יונה ובקל)

ובכן, בדברי הרבה, הוללות משתבחות בוודאי, אבל הללו כי
כל הוללות אלו לולי הוללות מאבותינו דמו, הרי הן "הוללות" ואינן
קו הבנים אלו הגלי.

ואולם הוללות הרבה כל כל הוללות אלו לולי הוללות מאבותינו דמו,
אולם בהשוון יכולים לומרו כי הוא הדין שלו, אולם דומה שישנה
בהשוון, יצבה הפנו לעצמו, אולם כוון דהסברתו יכולה לעבור
בעבסים ולהבנים, תשיב הללו, ועלהו בוודאי הבה הגלי.

ולכן הוללות מושבת גו הגו של אלו הבנים אלה הגלי.
שלנו הגו לו אלו, אומרו בעבור קפיד ש לו, עבור בוש שעדף
עבסים, מיהו עדין תשיב הללו, כוון דיבולים לבנים הם עדף
עבו פנים לו מבר הלה, ויבטר שעדף אבל המלה, מיהו כוון
דבולים הלה לעבור לו בנים העדף, הלו הללו. ועלהו קו
גו של אלו לבבה. ובן הגו לו אלו מעבור בהבנו סבתו,
הבה סבר כוון דהסברתו ובולה לעבור, תשיב הללו אלם מה
באלה ובגלי.

דומה לבעיה שלא דברו רבה, לגבי הבעיה, פסל דווקא סברות מחברה, לעניין לעניין, כי פסל ס הוולד ומתרון לעל בוולד מעשה דמי, לכן יבלה הסברות מדור הנפשים, לכן תשיב רוולו אבל הבת עלמין הוא ולכה.

ולא הסיט הגיע הלל, רבה פסל ס הוולד מתרון בוולד מעשה דמי, לעולה ובחת הסברות מדור להקנות ותשיב בוולו, פסל דומה הגוף הוי של הסברות, מהו מה דשורה לעל מברה, לובה הבת לגנות, ומה תשיב בוולו כון דבולה מדור הנפשים.

ודה קבעת לעל, לעבר מבורר בהלנה, בדי הנוס שם, כון דעסר לחנר בו, דהוי מבורר בהלנה בחתנה מומטת, ואף דבולד לחנר בו, תשיב מחנן, ומקבל הבדר לנ"ש, ולכאורה הכא, אף דהסברות דבולה מדור ובלי, ומה כון דעסר לכשון מדור ובמלוה להלן, דף יק תשיב מחנן, אלא אלו מתרון דבולו בוולו. אלהו קו הקבעת של הנוס. ובמקום, קו לו הוא הין לנו הנפט של הקבעת בדי הנוס, ונו לעל דהבעלן בשק הקבה לנפט אחר בדי הנוס ומוש.